

indeholder Stænderforhandlingerne i 1846, den viborgske Tidende Nr. 172, at den kongelige Commissarius har udtalt sig om de hidtil fulgte Regler for Pensionsvæsenet, og ved at udtale sig derom blandt Andet har ytret, at de, som have tjent i 50 Aar, have beholdt deres fulde Gage som Pension. Endelig finder jeg i Folkethingstidenden Nr. 369 for forrige Sæssion, at den meget ærede Finantsminister ved at omtale Udvalgets Forslag har ytret sig om, at Folkethingets Udvalgs Forslag gaaer ud fra, at den Ældres Fordring skulde indskrænktes til det Nødtørftigste og meest Bæstede, og at dette Forslag betæger ham Udgiften efter Lovudkastet og de hidtil gjældende Regler til at erholde den fulde Gage som Pension, naar han har tjent i 50 Aar. Altsaa paa beraaber jeg mig for denne tidligere Usance deels Commissionens Vidnesbyrd i 1846, deels den kongelige Commissari Vidnesbyrd i 1846 og deels den ærede Finantsministers Uttringer om de hidtil fulgte Regler. Jeg maa nu reent ud tilstaae, at jeg ikke kan finde mig fyldstgjort derved, at den Ældres Fordring skal indskrænktes til det Nødtørftigste og meest Bæstede, og navnlig har det altid været min Tanke, at man hellere maatte sørge for den Ældre end begunstige de yngre. Jeg troer derhos, at det ikke er i Statens Interesse at gjøre de ældre Embedsmænds Vilkaar, naar de gaae af, altfor uheldige, thi dette vil kun have til Følge, at de hænge ved Embederne enten de føle Kraft og Kald til at røgte dem eller ikke. Det gjaldt da altsaa om, hvorvidt der navnlig for meget gamle Embedsmænd kunde gjøres mere end der var gjort i Lovudkastet, og jeg har allerede berørt, hvorpaa min Bestræbelse gik ud, hvilket ogsaa er omtalt i Betænkningen. Men, naar man holder sig til det Indstillingspunkt, som Udvalgets Fleerhed har gjort, og hvortil jeg i alt Fald subsidiaert maatte slutte mig, saa er man sandelig ikke gaaet vidt; thi det gaaer ud paa, istedetfor at give den Paaagjældende den fulde Gage, som han hidtil har havt, kun at give ham $\frac{3}{4}$ Deel af Gagen i Pension, altsaa at have $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$. Det vil nu upaatvibelig være Tilfældet, at en sliq Forskjel, som heraf fremgaaer, kan virke meget indgribende for den

Mand, om hvem der er Spørgsmaal, men, som sagt, Udvalgets Fleertal har ikke turdet gaae videre, og væsentlig af finantsielle Hensyn. Indstillingen kan umulig medføre nogen betydelig Byrde for Statskassen; thi Enhver vil nok siqe sig selv, at Antallet af de Embedsmænd, som naae 50 Tjenesteaar, ikke kan blive stort, og naar de have naaet denne Embedsalder, saa er der nok ikke nogen stor Deel af Livet tilbage, saa at, om ogsaa disse saa Paaagjældendes Stilling bliver noget bedre, kan denne Forskjel i deres Vilkaar sandelig ikke blive en Gjenstand af Betydning for Statskassen.

Jeg skal ikke opholde det ærede Thing med yderligere Bemærkninger angaaende de øvrige Indstillinger, som slutte sig til § 3, og som jeg troer ere tilstrækkelig begrundede i Betænkningen, saa lidet som med vore Indstillinger til § 4, og dette saameget mere, som denne sidste Paragraph, forsaavidt den angaaer de Embedsmænd, som have uvisse Indtægter, vil blive omtalt af et andet æret Medlem af Udvalget, der har særligt Kjendskab til disse Forhold. Jeg skal kun bemærke, at de jydsk Stænder i 1846 gjorde netop en Indstilling i samme Retning, som vi have gjort til § 4, nemlig om at have det Limitum, som omtales under Nr. 3 fra 1000 til 1500 Rbd., saa at der altsaa kan hentes Præcedens netop for denne Ansættelsessum fra den Behandling, der har fundet Sted i den jydsk Stænderforsamling til den nævnte Tid.

Vore Forslag til Paragrapherne 7 og 11 ere saa aabenbart til Statskassens Fordeel, at de vist ikke behøve nogen videre Omtale. Forslaget til § 10 gaaer kun ud paa at bringe Consequents i Loven. Der staaer saaledes kun tilbage for mig med nogle faa Ord at ledsage vor Indstilling til den 8de Paragraphs sidste Membrum, og til 13de Paragraph. Det vil være anskueligt for Thinget, hvori Forskjellen ligger imellem disse Dele af Lovudkastet og de øvrige Gjenstande, der omhandles i Lovudkastet. Embedsmændenes og deres Enfers Berettigelse efter Loven staaer klar og bestemt, saavel i Henseende til hvem Rettigheden tilkommer, som i Henseende til Rettighedens Gjenstand. De to Dele af Loven, hvorom her er Tale, be-